

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 15.

Tiende Session.

16de Møde.

Tredagen den 29de Decbr.

(Fortsat.)

Ordføveren

(fortsat.) : Det vil, altsaa, forudsætte en eventuel Dpgjørelse med Hensyn til en Masse Tilfælde, der endnu for en stor Deel paa den Tid, hvorom her er Tale, maae henstaae uafgjorte og som værende i høj Grad, problematiske. Skulde her blot, tages Bequemmelighedssyn, saa maa det erindres, at her ikke blot er Tale om store Bøer, hvor en 10 pCts. Dvotadeel af Fordringerne kan være en Gjenstand, men at her er Tale om enhver nok saa lille Regning og om ethvert nok saa lille Bo, at her er Tale om Fordringer, der kunne lyde paa kun 10 Rd., og hvor altsaa 10 pCt. vilde være 1 Rd., og en Dividende af 10 pCt. deraf vilde være kun 1/10 Rd., saa at i mangfoldige Tilfælde selv de Creditorerne vilde være daarligt tjente med at blive kaldte for at faae nogle saa Marke og Stillingen udbetalt. Men det er ogsaa klart, at hvilket som helst Procentantal man vil fastsætte, vil det altid kunne forvolde i enkelte Tilfælde en forholdsvis stor Uleilighed, hvor et Bo, saaledes i det Hele, kun naaer 20 pCt., der vilde i det Tilfælde, at en 10 pCt. Udbetaling kan finde Sted, det Tidspunkt være meget nær, at en fuldstændig Dpgjørelse kunde foregaae. Forøvrigt er det en Skjønssag, hvilket Tal man skal sætte, men jeg troer, og deri have først og fremmest de handelsyndige Medlemmer af Comiteen været enige, at Creditorens Interesse bedre syldes gjøres paa den foreslaaede Maade. Forøvrigt maa det jo tillige erindres, hvad jeg alt tid-

ligere burde have anført, at Panteforskrivninger og alle privilegerede Forbringelser gaae forlods for Repartitionen, og at altsaa deres Interesser maae ansees tilstrækkeligt varetagne, hvad enten man fastsætter et Procentbeløb af 10 eller 20. Men, naar man overhovedet skal være nødt til at tage sin Tilflugt til den saadanne succesive procentvise Udbetaling, troer Udvalget det rettest at vælge 20 Procents Forholdet, og jeg skal kun i saa Henseende henholde mig til mine tidligere Dtringer om, hvad der til Styrke derfor er anført i Udvalgets Betænkning.

Wessely:

Jeg formoder, at det er gaaet de ærede Medlemmer, som det er gaaet mig ved at høre den ærede Ordførers Foredrag i Anledning af det af mig stillede Forslag, at man har kunnet spore, at han har yttret sig med stor Barsomhed, og at der i hans Dtringer, om jeg saa maa sige, har givet sig en vis Frygt tilkjende for at gaae for vidt. Der er en Egenkab hos den ærede Ordfører, som jeg hjaagter, den nemlig, at, naar han har vundet en Overbeviisning, saa frygter han ikke for at udtale den, frygter ikke for idetmindste at gøre Sit til, at denne Overbeviisning bliver sat igjennem som den ene rigtige. Det, jeg altsaa har savnet hos den ærede Ordfører, er en Udtalelse om, hvorvidt han anser det Punkt, hvorfra jeg er gaaet ud, for rigtigt eller ikke. Derom har han meget forsigtigt ikke yttret sig. Han er ikke gaaet ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt Handelsforholdene, hvorvidt Handelsverdenen, hvorvidt de Betragtninger, som maae gjøre sig gjældende, naar man taler om de forskellige Fordringer, om de forskellige Creditorer i Handelsverdenen —